

Před cestou do zahraničí si u provozovatele centrální evidence pasů ověřte, zda pas zvířete je opravdu platný

Zadané číslo pasu neexistuje!

Mám platný pas? Otázka na první pohled nesmyslná: vždyť pasy se vydávají teprve něco přes dva roky a jejich platnost není omezena! Navíc mi jej vystavil veterinární lékař. Tak proč by nebyl platný?

Nařízení Evropské unie o pohybu zvířat v zájmových chovech - pro členské země v platnosti zákona - sice ukládá, aby veřejnost byla jasně a srozumitelně informována o všech zdravotních a dalších souvisejících požadavcích, právě praxe vydávání a hlavně registrace pasů pro malá zvířata však ukazují, že kynologové se musejí spolehnout především sami na sebe. V souvislosti s označením zvířete, zvláště jako podmínky vystavení pasu, si majitelé proto stále kladou oprávněné otázky.

Jaké výhody a služby mi registrace přinese?

V předchozí části jsme se zabývali nezbytností registrace označeného psa v aktivní klientské databázi, bez níž zvláště identifikace mikročipem prakticky ztrácí smysl. Samozřejmým a prioritním úkolem a smyslem evidence označených zvířat je služba majiteli v případě ztráty, to je zpravidla zaběhnutí nebo odcizení psa. I tato základní služba může mít různou úroveň a podoby, spočívající od již zmíněné ● dostupnosti a komunikativnosti (pracov-

ní doba, služba „živého“ operátora na telefonu, internetový vyhledávač, dosažitelnost pouze prostřednictvím autorizované osoby apod.), přes ● hustotu sítě (počet spolupracujících míst a subjektů, tj. útulků, odchytových služeb, veterinářů, městské policie atd.) po ● teritoriální dosah (místní, tj. zpravidla městský, národní nebo s návazností na mezinárodní síť).

Z uvedeného výčtu vyplývá, jak „samozřejmé“ je nebo by mělo být fungování databáze. Zkušenost majitelů zvířat je

však mnohdy jiná: některé databáze jsou dostupné pouze v běžné pracovní době, v „úředních hodinách“, proti veškerému nadání není sídlo databáze v Čechách, takže operátor nehovoří česky, natož aby měl vazby na tuzemské útulky a další místa, kde se ztracené zvíře může objevit, k údajům má přístup například jen veterinární lékař (který je ne vždy ochoten zapojit se do vyhledávání majitele v půl třetí ráno, navíc zdarma), databáze ví pouze o psech svého obvodu, ale nezná „přespolní“, nebo není zapojena do mezinárodní vyhledávací sítě a zpráva o vašem psu ztraceném v cizině k ní nedostane. Základním minimem činnosti databáze by mělo být předání informace majiteli v případě, kdy obdrží zprávu od útulku, policie nebo jiného nálezce o tom, že zvíře bylo nalezeno a odchyceno, respektive přijetí zprávy od majitele, že zvíře postrádá. Tedy takzvaně pasivní vyhledávací služba.

Na ni by měla navazovat aktivní fáze, tedy vyhledávání ztraceného zvířete prostřednictvím registru. V praxi to znamená „vyhlášení pátrání“, jež může mít různé formy, intenzitu, rozsah a dosah. Taková služba, pokud je vůbec poskytována, je vzhledem k nemalým nákladům zpoplatněna, podle zjištění agentury Canis-Media však zpravidla probíhá podobně jako pojištění - na principu solidarity: paušální poplatek je jen zlomkem skutečných nákladů, které by majitel vynaložil, pokud by sám obtelefonoval všechny útulky, veterinary a další místa, kde by mohli přijít se ztraceným zvířetem do kontaktu, umístil informaci o ztrátě zvířete na Internet, objížděl veterinární ošetrovny, oslovoval zahraniční registry apod. **Rada:** Zjistěte si, jak vámi zvolená databáze postupuje v případě nahlášení ztráty zvířete, a zda, v jakém rozsahu a za kolik poskytuje aktivní vyhledávací službu. Profesionální databáze má neskonale větší možnosti a efektivnější metody než jednotlivý - v dané chvíli navíc stresovaný a vylekaný - majitel ztraceného psa.

Oprávněné otázky

- kolik mě bude stát čip, respektive označení?
- jsou mezi používanými mikročipy rozdíly?
- bude můj pes kdekoli „čitelný“?
- bude můj pes dohledatelný i v zahraničí?
- kolik mě bude stát registrace?
- jaké výhody a služby mi registrace přinese?

Na ně i na další si postupně* v rámci projektu PES 2011 odpovídáme.

Pojištění a jiné „výhody“

spočívají v dalších nabízených službách provázejících soužití se psem. Tisíce majitelů psů využívají speciální zvýhodněné pojištění odpovědnosti za škody na zdraví a majetku způsobené psem. Náhrada za roztržené šaty, rozkousané koberce a boty, ohonem shozené a rozbité vázy, ale ve vážnějších případech také za následky dopravních nehod zaviněných psíkem utrženým z vodítka nebo těžkých zranění vzniklých pokousáním dětí patří k nejnejpříjemnějším situacím v soužití se psem. Zkušenosti ukazují, že takové pří-

hody se nevyhýbají ani těm nejmenším plemenům, nejlépe vycvičeným psům ani mazlíčkům trávícím většinu času doma. Mercedes, který narazí do sloupu kvůli prchající čivavě, vyjde pěkně draho... Stačí však zpětné zrcátko ulomené namotaným vodítkem. K dalším výhodám může patřit například členství v klubu umožňující zvýhodněné nákupy krmiv, chovatelských potřeb či služeb psích salonů, stálý informační servis apod.

Jak získám pas?

„Pas pro zvířata v zájmovém chovu“ (v prvních dvou letech od platnosti Nařízení EU „Pas pro malá zvířata“) vydávají soukromí veterinární lékaři, kteří získali oprávnění pro vydávání pasů krajskou veterinární správou a byl jim vydán „doklad o schválení a registraci“. Podmínkou vydání pasu je průkazná identifikace, označení zvířete; do poloviny roku 2011 tetováním a/nebo mikročipem, po tomto termínu už výhradně mikročipem. Přestože zbývají zhruba čtyři roky přechodného období, kontrolní orgány mnoha evropských zemí, konkrétně Rakouska a Velké Británie, v některých případech i Spolkové republiky Německo, nejsou ochotny akceptovat způsob označení tetováním, přestože má pes vystaven pas a v něm číslo tetování uvedeno. Jak uvedla operátorka Národního registru majitelů zvířat M. Šebestová - mnozí naši majitelé psů zažili, že v takovém případě není ani dovolání, ani odvolání. Nařízení EU totiž stanovuje, že označení musí být „zřetelně čitelné“. Stačí, aby kontrolní orgán zpochybnil čitelnost tetování, a do země majitele se psem (kočkou, fretkou) prostě nepustí.

Pas je zbytečný,

po zemích unie se dnes stejně cestuje bez hraničních kontrol, argumentují dokonce i někteří činovníci chovatelských klubů, kteří byli osloveni v rámci projektu PES 2011. Pustit se na cesty bez pasu je ovšem ohromné riziko. Platné Nařízení EU č. 998/2003 totiž stanovuje, že osoba odpovědná za zvíře (ten, kdo se psem cestuje) musí mít u sebe pas a podle čl. 14 umožnit v kterémkoli čase pohybu mezi členskými státy nebo při vstupu či návratu ze třetích zemí načtení mikročipu během jakékoli kontroly.

Pokud nejsou podmínky Nařízení splněny, hrozí opravdu drsné sankce: tou nejmírnější je, že zvíře je vráceno do výchozí země; horší variantou je izolace zvířete pod úřední kontrolu na náklady majitele nebo provázející odpovědné osoby, bod c) však připouští i variantu utra-

cení zvířete bez finanční náhrady, pokud vrácení zpět nebo izolace v karanténě nemůže být uskutečněna. Vyjet bez pasu zvířete je stejně jako cestovat autem bez „zelené karty“ pojišťovny: nikdo ji po vás zpravidla nechce. Ale když se bez ní nabouráte... Povinnost označit zvíře stanoveným způsobem a vybavit je dokladem/pasem návazně stanovuje chovatel (majitel zvířete) i český Zákon o veterinární péči 166/1999 Sb. ve znění pozdějších předpisů (Sb. zákonů č. 147/2006 z 20. 4. 2006, odst. 1. § 4, písm. g). Cena za pas: formulář pasu nakupuje veterinární lékař od 45 Kč/ks, v letech 2005 až 06 dokonce už od 29 Kč; za vyplnění kolonek jména majitele, údajů o psu, osvědčení identifikace (vylepení etikety s kódem čipu) a vyznačení vakcinace zaplatíte obvykle od 200 Kč výše.

Rada: Vzhledem k požadavkům Nařízení EU rozhodně doporučujeme spojit označení zvířete mikročipem s vystavením pasu; dříve nebo později tato povinnost většinu majitelů stejně čeká. Formulář pasu je navíc koncipován tak, že plně nahrazuje doposud používaný (mezinárodní) očkovací průkaz a stává se tak jedním ze základních dokladů psa nebo kočky. Seznam schválených lékařů lze nalézt na stránkách SVS - www.svscr.cz („Schválené subjekty“) nebo na www.narodniregistr.cz („Aplikační pracoviště“).

Mám opravdu platný pas?

Povinností veterinárního lékaře vyplývající ze zákona je zaregistrovat vystavení pasu do centrální evidence pasů, kterou vede Komora veterinárních lékařů ČR. Tato evidence ovšem není totožná s registrem majitelů zvířat a neposkytuje služby například v případě zaběhnutí, odcizení apod. Podle informací od řady majitelů bohužel nastávají potíže i při ověřování identity zvířete a ověření veterinárních požadavků při překračování hranic. Situace je podle našeho průzkumu dokonce ještě daleko horší: mnoho již vystavených pasů v této evidenci vůbec není. Důvod? Pasy jsou v ČR vydávány od roku 2004, od října 2004 bylo možno cestovat pouze s pasem. Teprve v roce 2006 však byla zákonem určena pro vedení centrální evidence pasů Komora veterinárních lékařů ČR. Po dobu, než byla tato evidence zřízena, doporučila SVS veterinárními lékaři s oprávněním vydávat pasy vést také podrobnou evidenci pasů a údajů o zvířatech a majitelích, jimž byly vydány. S vírou, že tyto údaje budou následně předány ve smyslu tehdejší legislativy „osobě určené ministerstvem zemědělství“. Už tehdy však

někteří veterináři sami konstatovali: „Odebírala jsem krev na sérologické vyšetření protilátek vztekliny u psa, jemuž kolega vystavil pas a pravděpodobně ignoruje centrální evidenci.“ A ptali se: „Jak mohu kolegu donutit k tomu, aby plnil své povinnosti veterinárního lékaře schváleného pro vystavování PET pasů?“ V současné době se ovšem ukazuje, že tyto údaje v úplnosti předány nebyly a že někteří veterináři ani dnes důsledně (včas) údaje o pasech do centrální evidence nepředávají. Pozoruhodné navíc je, že databáze pasů a detailních údajů o českých majitelích je umístěná na slovenské internetové adrese.

Jeden z posledních případů tohoto typu se stal manželce českého fotbalisty, která se stěhovala za mužem do místa nového angažmá s jejich dvěma dalmatiny. Po vyčerpávající cestě autem přes celou Evropu odmítla umístění psů do karantény na britské straně a prakticky na otočku se trmácela zpět domů. Manžel vzápětí otevřel svůj debut v nejvyšší anglické soutěži prohrou. Stojí to za to?

Rada: Před cestou do zahraničí si u provozovatele centrální evidence pasů ověřte, zda pas zvířete je opravdu platný, respektive zaevidovaný. Pokud zjistíte, že „Zadané číslo pasu neexistuje“, přestože dotyčný doklad opatřený razítkem veterináře držíte v ruce, nezbyde než urgovat „oprávněnou osobu“. Rozhodně doporučujeme cestovat s plastovou identifikační kartičkou Národního registru majitelů

zvířat a aktualizovat údaje o povinné vakcinaci; zvláště britské kontrolní orgány se v kteroukoli denní či noční dobu obracují na registr a ověřují si požadované údaje. M. Císařovský